

Sygn. akt: I 1 C 1772/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2018 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko M. C.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej M. C. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 919,95 zł. (dziewięćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 marca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniósł w dniu 20 marca 2017 r. pozew przeciwko M. C. o zapłatę kwoty 919,95 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że w dniu 8 listopada 2016 r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...), gdzie kwota pożyczki netto wynosiła 900,00 zł, prowizja za udzielenie pożyczki wynosiła 247,19 zł, a oprocentowane pożyczki w wysokości odsetek maksymalnych wynosiło do dnia spłaty 7,40 zł. Powód wskazał, że pozwana spłaciła tylko kwotę 260,00 zł i powód domaga się również odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wyliczonych na dzień poprzedzający wniesienie pozwu na kwotę 25,36 zł.

(pozew – k. 2-4)

Nakazem zapłaty z dnia 10 sierpnia 2017 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I 1 Nc 2443/17 referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 22)

Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa. Pozwana zakwestionowała wszelkie dokumenty przedłożone przez powoda, które nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem albo stanowią niepodpisane, ani przez nikogo nieautoryzowane wydruki komputerowe. Pozwana zarzucała, że nie zawierała umowy, którą przedkładał powód i która nie jest przez nią podpisana, nigdy nie składała wniosku o udzielenie tej pożyczki, ani nie akceptowała dokumentów stanowiących załączniki do umowy pożyczki. Pozwana podniosła również, że kwota

wskazana jako wartość przedmiotu sporu nie koresponduje z kwotami wskazanymi w treści uzasadnienia pozwu, w związku z czym roszczenie powoda nie nadaje się do weryfikacji, w tym w zakresie żądanych odsetek. Pozwana zarzucała też, że zapisy umowne ustalające opłatę prowizyjną stanowią niedozwolone klauzule umowne i są próbą obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych oraz są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i jako takie bezwzględnie nieważne. Pozwana podnosiła też, że powód żąda zapłaty za świadczenie niezamówione przez pozwaną, w związku z czym jego spełnienie nastąpiło na ryzyko powoda i nie nakłada na pozwaną jako konsumenta żadnych zobowiązań. Pozwana zakwestionowała fakt otrzymania wezwania do zapłaty.

(sprzeciw – k. 24-26)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 listopada 2016 r. M. C. (pożyczkobiorca) zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. (pożyczkodawcą) za pośrednictwem systemu informatycznego umowę pożyczki nr (...), na mocy której pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w wysokości 900,00 zł, a pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu do dnia 8 grudnia 2016 r. jednorazowo kwoty 1 154,59 zł, obejmującej oprócz kwoty pożyczki również prowizję za udzielenie pożyczki w kwocie 247,19 zł i oprocentowanie pożyczki za okres od dnia wypłaty do dnia spłaty w wysokości odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 2¹ k.c. - 7,40 zł. Pożyczkobiorca jako sposób wypłaty pożyczki wybrał przelew na rachunek o nr (...). Zgodnie z pkt. 4.1. umowy w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę pożyczkodawca ma prawo naliczyć odsetki maksymalne za opóźnienie określone w art. 481 § 2¹ k.c. oraz prowadzić czynności upominawcze, a także windykację sądową.

(dowody: formularz pożyczki – k. 7-7v, umowa pożyczki wraz z załącznikami - k. 8-12v)

Przed zawarciem umowy pożyczki M. C. – w celu zweryfikowania przez pożyczkodawcę jej tożsamości i zdolności kredytowej – przesłała pożyczkodawcy w formie skanów: dowód osobisty, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu oraz potwierdzenia przelewów wynagrodzenia za lipiec, sierpień, wrzesień i październik 2016 r. na nr konta (...).

(niesporne, nadto: potwierdzenia przelewów wynagrodzenia - k. 40-43, skan dowodu osobistego - k. 44-45, skan zaświadczenia o wynagrodzeniu - k. 46)

Kwota pożyczki została wypłacona M. C. przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. na w/w nr konta (...) w dniu 8 listopada 2016 r.

(dowód: potwierdzenie wykonania operacji – k. 13)

W dniu 20 grudnia 2016 r. M. C. wpłaciła na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 260,00 zł tytułem częściowej spłaty pożyczki nr (...). Wpłata została wykonana przelewem z konta o nr (...).

(niesporne, nadto systemowe potwierdzenie wpłaty – k. 39-39v)

Pismem z dnia 31 grudnia 2016 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wezwała M. C. do zapłaty kwoty 900,84 zł z tytułu zaległego zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki o nr (...), w tym kwoty 894,50 zł tytułem części pożyczki pozostającej do spłaty i kwoty 6,25 zł tytułem odsetek przeterminowanych na dzień 31 grudnia 2016 r. Pismo zostało nadane do M. C. w dniu 3 stycznia 2017 r. i doręczone w dniu 5 stycznia 2017 r.

(dowody: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 14, pocztowa książka nadawcza – k. 15, potwierdzenie doręczenia – k. 47)

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 919,95 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 marca 2017 r. (od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, powołując się na umowę pożyczki zawartą między stronami w dniu 8 listopada 2016 r. Na żądaną przez powoda kwotę składały się: całkowita kwota pożyczki do spłaty (1 154,59 zł = kapitał pożyczki 900,00 zł + prowizja za udzielenie pożyczki 247,19 zł + odsetki kapitałowe 7,40 zł) pomniejszona o dokonaną przez pozwaną wpłatę (260,00 zł), tj. 894,59 zł, oraz odsetki za opóźnienie wyliczone na dzień poprzedzający wniesienie pozwu w wysokości odsetek maksymalnych na kwotę 25,36 zł.

Pozwana kwestionowała swoją legitymację do występowania w niniejszej sprawie podnosząc, że umowa pożyczki nie jest przez nią podpisana i nie akceptowała ona żadnych dokumentów dotyczących umowy pożyczki oraz kwestionując fakt otrzymania jakichkolwiek środków z tytułu pożyczki, gdyż powód nie wykazał, że konto, na które przelana została kwota pożyczki, należy do pozwanej. Pozwana zakwestionowała przy tym przy tym wszystkie dokumenty, które nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem albo stanowiły niepodpisane, ani przez nikogo nieautoryzowane wydruki komputerowe. Pozwana kwestionowała również wysokość żądania powoda, wskazując na brak możliwości zweryfikowania żądanej kwoty oraz powołując się na abuzywność zapisów umownych ustalających opłatę prowizyjną jako stanowiących próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Pozwana zarzuciła też, że nigdy nie otrzymała od powoda wezwania do zapłaty ani zawiadomienia o braku spłaty zadłużenia.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej, w tym dotyczących formy i treści dowodów złożonych przez powoda, wskazać należy, że na potwierdzenie zasadności i wysokości swojego żądania powód przedłożył wydruki z systemu pożyczkodawcy dotyczące formularza pożyczki, umowy pożyczki wraz z załącznikami, częściowej spłaty pożyczki w kwocie 260,00 zł oraz wiadomości sms i e-mail w przedmiocie wezwań do zapłaty. Ponadto powód przedłożył: wydruk ze swojego konta bankowego zawierający potwierdzenie przelewu kwoty 900,00 zł, kopię wezwania do zapłaty z dnia 31 grudnia 2016 r. z potwierdzeniem nadania i doręczenia, skany dowodu osobistego pozwanej i zaświadczenia o wynagrodzeniu oraz potwierdzenia przelewów otrzymanych przez pozwaną z tytułu wynagrodzenia. Przedstawiony przez powoda materiał dowodowy Sąd ocenił w sposób kompleksowy i uznał za wiarygodny, mając przy tym na względzie, że pozwana mimo dwukrotnego wezwania nie stawiała się na rozprawę, uniemożliwiając tym samym skonfrontowanie podnoszonych zarzutów z materiałem dowodowym przedstawionym przez powoda, w szczególności z materiałem otrzymanym przez powoda od pozwanej.

Na podstawie tego materiału dowodowego Sąd uznał, że pozwana była zainteresowana, miała wolę i ostatecznie zawarła z powodem umowę pożyczki, z której powód wywodził swoje żądanie, tj. umowę pożyczki z dnia 8 listopada 2016 r. o nr (...). Okoliczności te wynikają przede wszystkim z przedłożonych przez powoda skanów dokumentów otrzymanych od pozwanej przed zawarciem umowy – niezbędnych w celu zweryfikowania tożsamości osoby ubiegającej się o pożyczkę oraz jej zdolności kredytowej. Do dokumentów tych należą: skan dowodu osobistego pozwanej, skan jej zaświadczenia o wynagrodzeniu wystawionego przez pracodawcę Dr. (...) Sp. z o.o. w G. oraz potwierdzenia przelewów wynagrodzenia pozwanej wykonanych przez tego pracodawcę na konto pozwanej o nr (...). Oczywistym jest bowiem zdaniem Sądu, że powód znalazł się w posiadaniu skanów tych dokumentów na skutek ich przesłania przez pozwaną, gdyż żadne okoliczności sprawy nie wskazują, że mógł znaleźć się w ich posiadaniu np. przez przypadek lub pomyłkę, a nadto pozwana nie zaprzeczyła, iż skany te przesłała powodowi przed zawarciem spornej umowy pożyczki. Oczywistym jest również – mając na względzie zasady doświadczenia życiowego i racjonalnego rozumowania – że dokumenty te były powodowi niezbędne do przeprowadzenia procesu weryfikacyjnego poprzedzającego zawarcie umowy pożyczki.

W dalszej kolejności na fakt zawarcia spornej umowy przez pozwaną wskazuje przedłożony przez powoda wydruk z jego konta bankowego zawierający potwierdzenie przelewu kwoty 900,00 zł dokonanego w dniu 8 listopada 2016 r. z tytułu pożyczki nr 2016-11- (...) -68, który został wygenerowany przez powoda na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1876), który to przepis przewiduje składanie oświadczeń woli za pomocą elektronicznych nośników informacji i stanowi podstawę do stosowania w praktyce bankowej dokumentów elektronicznych, które na gruncie prawa procesowego należy uznać - na równi z

oświadczeniem utrwalonym za pomocą pisma na nośniku tradycyjnym (papierze) – za dokument w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 marca 2004 r. w sprawie V CZ 12/04, Legalis nr 71855). Przelew ten został wykonany przez powoda na konto o nr (...), a więc na ten sam numer konta, na który pracodawca pozwanej Dr. (...) Sp. z o.o. w G. dokonywał przelewów wynagrodzenia za pracę wykonywaną przez pozwaną w okresie przynajmniej czterech miesięcy poprzedzających zawarcie umowy pożyczki. Nie sposób zatem uznać, że powód dokonał przelewu kwoty pożyczki na konto nienależące do pozwanej lub na konto, z którego pozwana nigdy nie korzystała, skoro otrzymywała na nie swoje wynagrodzenie za pracę. Brak jest również jakichkolwiek racjonalnych argumentów przemawiających za tym, że powód - podmiot zawodowo zajmujący się udzielaniem pożyczek - przelał na konto pozwanej kwotę 900,00 zł z jakiegoś innego tytułu niż udzielenie pożyczki lub przez pomyłkę. Zresztą - przy uwzględnieniu racjonalności działania pozwanej – takie działanie powoda winno skutkować natychmiastowym zwrotem przez pozwaną otrzymanej kwoty na konto właściciela rachunku, z którego pozwana otrzymała przelew, co jednakże bezspornie nie nastąpiło.

Na fakt zawarcia przez pozwaną spornej umowy pożyczki wskazuje niewątpliwie również to, że pozwana w dniu 20 grudnia 2016 r. dokonała częściowej spłaty tej pożyczki w kwocie 260,00 zł, o czym świadczy przedłożony przez powoda wydruk z jego systemu wskazujący na zaksięgowanie na koncie przypisanym do umowy pożyczki numer (...) wpłaty kwoty 260,00 zł z tytułu częściowej spłaty pożyczki nr (...) dokonanej z w/w numeru konta pozwanej (...). Całkowicie nieracjonalnym i nielogicznym byłoby bowiem działanie pozwanej polegające na przelaniu na konto powoda kwoty 260,00 zł w sytuacji, gdyby pozwana nie zawarła z powodem umowy pożyczki i nie była zobowiązana do jej zwrotu powodowi.

Podsumowując powyższe rozważania uznać więc należało, że zarzut pozwanej dotyczący niezawarcia umowy pożyczki był chybiony. Wskazać przy tym należy, że skoro strony zawarły umowę pożyczki stanowiącą podstawę żądania powoda i skoro pozwana dokonała częściowej jej spłaty, to oczywistym jest, że pozwana musiała znać jej warunki, w tym dotyczące kwoty pożyczki, kosztów związanych z zawartą umową, zasad i terminów spłaty. Niezasadne w obliczu całego zgromadzonego materiału dowodowego są więc zarzuty dotyczące nieakceptowania przez pozwaną zapisów umowy przedłożonej przez powoda czy braku akceptacji załączników do tej umowy tylko ze względu na fakt, iż brak jest na nich podpisu pozwanej oraz poświadczenia ich zgodności z oryginałem przez pełnomocnika powoda. Sporna umowa pożyczki została zawarta w formie elektronicznej, zaś powód przedstawił jej treść w formie wydruku komputerowego pochodzącego ze swojego systemu. W ocenie Sądu wydruki komputerowe mogą być dowodem w procesie cywilnym, gdyż stanowią one „inny środek dowodowy”, o jakim mowa w art. 308 k.p.c. i 309 k.p.c. Nie można przy tym przyjmować automatycznie, że oświadczenie wynikające z takiego komputerowego wydruku jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, bowiem taki nośnik może być z łatwością modyfikowany, jednakże ten środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili wydrukowania tekstu. To, że wydruki komputerowe można łatwo modyfikować, nie oznacza, że nie mogą one stanowić dowodu przed sądem. W niniejszej sprawie Sąd uznał zaś, że nie było podstaw do podważenia mocy dowodowej wydruków komputerowych, na które powoływał się powód i postanowił włączyć je w poczet wiarygodnego i przydatnego dla rozstrzygnięcia materiału dowodowego.

Mając na względzie dotychczasowe rozważania dotyczące zawarcia przez pozwaną spornej umowy pożyczki wskazać jeszcze należy, że całkowicie nieuzasadnione, a nadto absurdalne, są rozważania pełnomocnika pozwanej dotyczące stosowania przez powoda nieuczciwej praktyki rynkowej polegającej na żądaniu od pozwanej zapłaty za świadczenie, które nie zostało przez nią jako konsumenta zamówione, a o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 683). Jak wynika z dotychczasowych ustaleń Sądu pozwana miała wolę i zamiar zawarcia z powodem spornej umowy pożyczki, a następnie - po przeprowadzeniu procedury weryfikacyjnej - umowę tą zawarła, w związku z czym nie można uznać tej umowy i wynikającego z niej zobowiązania do zwrotu pożyczki za świadczenie niezamówione. Ponadto wynikający z w/w przepisu brak jakichkolwiek zobowiązań po stronie konsumenta związanych ze spełnieniem przez przedsiębiorcę świadczenia niezamówionego nie może w świetle obowiązujących przepisów prawa oznaczać, że konsument może zatrzymać otrzymane świadczenie, np.

kwotę pieniężną, i nie zwrócić go jako świadczenia otrzymanego nienależnie. Takie działanie konsumenta należało by bowiem ocenić jako przywłaszczenie, a nie jako działanie zgodne z art. 5 w/w ustawy o prawach konsumenta.

Przechodząc od zarzutu dotyczącego niewykazania przez powoda wysokości jego żądania wskazać należy, że zarzut ten również był chybiony. Jak wynika z treści spornej umowy pożyczki pozwana była zobowiązana do zwrotu powodowi łącznej kwoty 1 154,59 zł w terminie do dnia 8 grudnia 2016 r., w tym udzielonej pożyczki w kwocie 900,00 zł, prowizji za udzielenie pożyczki w kwocie 247,19 zł i odsetek kapitałowych (oprocentowania pożyczki) w kwocie 7,40 zł. Skoro więc pozwana zapłaciła powodowi jedynie kwotę 260,00 zł, to do zapłaty pozostała kwota 894,59 zł. Skoro zaś pozwana bezspornie nie zwróciła całej pożyczki w w/w terminie (częściowa spłata nastąpiła w dniu 20 grudnia 2016 r.), to powodowi – zgodnie z zapisem pkt. 4.1 umowy, należą się odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. Odsetki te powód prawidłowo wyliczył od kwoty pożyczki uwzględniającej kwotę wypłaconą pozwanej i kwotę prowizji, pomniejszone o dokonaną przez pozwaną częściową spłatę (łącznie 887,19 zł) za okres do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu na kwotę 25,36 zł, co łącznie z w/w kwotą pozostałą do zapłaty daje kwotę żadaną w pozwie (894,59 zł + 25,36 zł = 919,95 zł). Jak wynika z powyższego – wbrew zarzutom pozwanej – odsetki za opóźnienie w zwrocie pożyczki zostały naliczone przez powoda jedynie od kwoty stanowiącej sumę kwoty wypłaconej pozwanej (900,00 zł) i prowizji za udzielenie pożyczki (247,19 zł), a nie również od odsetek kapitałowych wyliczonych i określonych w umowie na kwotę 7,40 zł.

Niezasadny był również zarzut dotyczący abuzywności postanowień umownych dotyczących pobierania przez powoda prowizji za udzielenie pożyczki oraz jej wysokości (art. 385¹ § 1 k.c.). W ocenie Sądu postanowienia te nie kształtują praw i obowiązków pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i nie naruszają jej interesów jako konsumenta (poza sporem pozostawało przy tym, że stosunek prawny wynikający z umowy łączącej strony stawia pozwaną w roli konsumenta, że sporne postanowienia nie zostały indywidualnie uzgodnione z pozwaną oraz że nie odnoszą się one do określonych jednoznacznie głównych świadczeń stron). Prowizja za udzielenie pożyczki stanowi formę wynagrodzenia za dokonanie czynności prawnej, jak też wynagrodzenia za ryzyko ponoszone przez powoda w związku z udzieleniem pożyczki. Prowizja ta należy się więc powodowi niezależnie od tego, że na wynagrodzenie powoda składają się również naliczone i pobierane od pozwanej odsetki umowne. Wysokość tych odsetek – ustalona w niniejszej sprawie na kwotę 7,40 zł – nie może być bowiem uznana za wystarczające wynagrodzenie powoda za czynności, jakie musiał podjąć w związku z udzieleniem pozwanej pożyczki, tym bardziej, że oprócz odsetek i prowizji powód nie domaga się od pozwanej żadnych innych kosztów związanych z zawartą umową. W ocenie Sądu prowizja ustalona przez powoda na kwotę 247,19 zł jest więc adekwatna do poziomu ryzyka ponoszonego przez powoda w związku z udzieleniem pożyczki pozwanej oraz odpowiada wynagrodzeniu za czynności powoda związane z udzieleniem tej pożyczki. Wysokość prowizji na poziomie 27% wypłaconej kwoty pożyczki nie może być wobec powyższego uznana za sprzeczną z dobrymi obyczajami.

Wobec powyższych ustaleń Sąd uznał, że żądanie powoda dochodzone w niniejszej sprawie zasługuje w całości na uwzględnienie i pozwana - w związku z zawartą z powodem umową pożyczki nr (...) z dnia 8 listopada 2016 r. - winna zapłacić powodowi wskazaną w pozwie kwotę należności głównej (pozostałą do zapłaty kwotę pożyczki i prowizji) oraz skapitalizowane odsetki kapitałowe i skapitalizowane na dzień poprzedzający wniesienie pozwu odsetki za opóźnienie. Od całej żądanej przez powoda kwoty przysługują mu również od dnia wniesienia pozwu – z uwzględnieniem art. 482 k.c. - odsetki za opóźnienie w wysokości wynikającej z pkt. 4.1. umowy, tj. w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c.

Sąd zatem w pkt. I wyroku, na podstawie art. 720 k.c., zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 919,95 zł, zaś na podstawie art. 481 § 1 i 2¹ k.c. zasądził również odsetki umowne od tej kwoty w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 marca 2017 r. (tj. od dnia wniesienia pozwu – zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. i w zw. z § 2 pkt. 2 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) w pkt. II wyroku zasądził od pozwanej

- jako strony przegrywającej postępowanie - na rzecz powoda kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 30,00 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, kwotę 270,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce „uzas”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. pozwanej,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.